

Arrest

nr. 323 704 van 20 maart 2025
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 22 januari 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 december 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 27 januari 2025 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 5 maart 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 7 juni 2024 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in.

1.2. Op 23 december 2024 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

***“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM
HET GRONDGEBIED TE VERLATEN***

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 07/06/2024 werd ingediend door:

Naam: E. (..)

Voorna(a)m(en): O. (..)

Nationaliteit: Turkije

Geboortedatum: (..)1992

Geboorteplaats: Mersin

Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxxx

Verblijvende te: (..)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg het verblijf aan in functie van zijn Belgische echtgenote, de genaamde E. S. (..) (RRN xxxxxxxxxx) in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.80.

Artikel 40ter, §2, eerste lid 1° van de wet van 15.12.1980 stelt dat "de bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in §1: 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 2°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen;"

Artikel 52, §2, 1° van het Vreemdelingenbesluit stipuleert dat: "Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken: 1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;"

Artikel 41, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat: "Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad van 15 maart 2001 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld."

In deze gaat het hier niet om een binnenkomst, wel om een aanvraag tot verblijf. Gezien artikel 52, §2, 1° van het KB van 08.10.1981 stelt dat het om een bewijs moet gaan zoals wordt vermeld in art. 41, §2, eerste lid van de wet van 15.12.1980 (cf. een geldig paspoort) achten we die bepaling van toepassing als voorwaarde om de gezinshereniging te kunnen toestaan.

Betrokkene legt een paspoort voor, afgeleverd door de Republiek Turkije en met geldigheid van 25/01/2021 tot 25/01/2023. Het voorgelegde paspoort is dus niet langer geldig. Aangezien betrokkene geen paspoort voorlegt conform voornoemde wetsartikelen voldoet hij niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als echtgenoot van een Belgische onderdane. Zonder kopie van een geldig paspoort staat betrokkenes identiteit niet vast.

Betrokkenes verblijf dient te worden geweigerd en het A.I. dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partij zet een eerste middel als volgt uiteen in het verzoekschrift:

"B.1. Eerste middel: schending van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; van het zorgvuldigheids-, het redelijkheids-, het vertrouwens- en het materieel motiveringsbeginsel; en van artikelen 41 en 40ter van de Vreemdelingenwet + artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit

1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;

2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;

3) De motivering afdoende dient te zijn.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige – bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid – ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenbevinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenbevinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen, zoals hieronder blijkt.

5.

Verzoeker heeft een aanvraag tot gezinshereniging ingediend in functie van zijn Belgische echtgenote en dus een aanvraag cf. artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat gaat als volgt:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in § 1:

1° de familieleden bedoel in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 2°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen;

[...]

De familieleden bedoel in het eerste lid, 1° en 2°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. De voorwaarde inzake de bestaansmiddelen is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in het eerste lid, 2°, de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem begeleiden of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van boek III, titel VIII, hoofdstuk II, afdeling 2, van het oud Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet;

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.”

Artikel 40bis van de Vreemdelingenwet bevat op zijn beurt de volgende relevante bepalingen:

“[...]

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

[...]

§ 4. De in § 2 bedoelde familieleden, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden mits zij, al naar gelang het geval, voldoen aan de in artikel 41, §§ 1 of 2, bedoelde voorwaarden.

[...]”

Verwerende partij is van mening dat verzoeker niet aan de vereiste voorwaarden van dit wetsartikel voldoet, daar hij cf. artikel 41, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit geen geldig paspoort heeft voorgelegd.

QUOD NON!

6.

Om te beginnen is er – in tegenstelling tot hetgeen verwerende partij stelt in de bestreden beslissing – géén wettelijke vereiste om een geldig paspoort voor te leggen bij de aanvraag gezinshereniging. De opstart van de aanvraag gezinshereniging is niet hetzelfde als de binnenkomst in België, zoals verwerende partij wel zelf stelt in de bijlage 20.

Zie bijvoorbeeld om te beginnen:

“Identiteitsbewijs

Je moet je identiteit bewijzen. Dat doe je normaal met een geldig paspoort of nationale identiteitskaart. Als de visumplichtig bent moet je in principe ook een visum hebben.

Maar je mag het bewijs van je identiteit ook leveren met:

- Een vervallen paspoort

- Een vervallen identiteitskaart

- Een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, afgegeven door een andere lidstaat van de EER

- Een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, afgegeven door een andere lidstaat van de EER

- Enig ander bewijs van je identiteit

Als je bij binnenkomst in België niet in het bezit bent van een geldige identiteitskaart of paspoort en, eventueel, geldig visum, kan DVZ een administratieve geldboete opleggen van 200 euro.”

Verwerende partij heeft een totaal verkeerde toepassing gemaakt van artikel 41 van de Vreemdelingenwet, en artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit.

Artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

§ 2. Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EU) 2018/1806 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld.

De Koning bepaalt de nadere regels van de afgifte van het visum.

Het bezit van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie of van een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, stelt het familielid vrij van de verplichting het inreisvisum bedoeld in het eerste lid te verkrijgen.

Als het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn terudrijving over te gaan, in de gelegenheid binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.”

Het Vreemdelingenbesluit voert deze bepaling uit in artikel 47 van het KB:

“§ 1. De met grenscontrole belaste overheden verlenen overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet, toegang tot het grondgebied aan het familielid van een burger van de Unie dat geen burger van de Unie is, en dat geen houder is van de documenten die krachtens artikel 2 van de wet vereist zijn, op overmaking van een van de volgende documenten :

1° een, al dan niet geldig, nationaal paspoort of identiteitskaart, of

2° een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of

3° een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie verstrekt op basis van artikel 20 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of

4° enig ander bewijs van de identiteit en nationaliteit van de betrokkene. Indien het familielid is vrijgesteld van de visumplicht, wordt hem een bijzonder doorlaatbewijs afgegeven, overeenkomstig het model van bijlage 10quater.

Indien het familielid onderworpen is aan de visumplicht, ontvangt hij een visum, of, indien de betrokkene geen geldig paspoort heeft, een visumverklaring met een geldigheidsduur van 3 maanden.

In het geval vermeld onder 4°, wordt de beslissing genomen door de minister of zijn gemachtigde.

§ 2. Indien het familielid niet de in artikel 2 van de wet of § 1 vermelde documenten overmaakt, wordt hij door de met grenscontrole belaste overheden teruggedreven. De beslissing tot terudrijving wordt ter kennis gebracht door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 11.”

Artikel 52, §2, 1° van het Vreemdelingenbesluit bepaalt nog als volgt:

“§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomst artikel 41, tweede lid, van de wet.”

7.

Vooreerst verblijft verzoeker reeds geruime tijd op het Belgisch grondgebied, daar het reeds zijn 3de aanvraag gezinshereniging in functie van zijn Belgische echtgenote stiefvader (de referentiepersoon) betreft! Dit blijkt ontegensprekelijk uit het Rijksregister van verzoeker, alsook uit het administratief dossier van verwerende partij.

(stuk 3)

Verzoeker kwam de Schengenzone en vervolgens België binnen n.a.v. een visum type C dat hij verkreeg op 11.05.2022. Op dat ogenblik beschikte hij over een geldig paspoort.

(stuk 5)

Op 22.09.2022 gebeurde de eerste aanvraag gezinshereniging cf. artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, in functie van de Belgische echtgenote van verzoeker.

(stuk 6)

Ook op dat moment beschikte verzoeker dus over een geldig paspoort.

Doch wat telt: Bij binnenkomst in België beschikte hij over een geldig paspoort (geldig tot 25.01.2023), zodat verzoeker bij zijn binnenkomst voldeed aan de voorwaarden van artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet.

(stuk 7)

Artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet verwijst naar het recht op binnenkomst van familieleden van Unieburger en handelt dus enkel over de toegang tot het grondgebied en niet over de aanvragen gezinshereniging van familieleden van Unieburgers die reeds in België verblijven!

Er dient ook gewezen te worden op het feit dat verzoeker reeds eerder aanvragen gezinshereniging met zijn echtgenote heeft ingediend (waarvan 1 toen het paspoort wel nog geldig was en 2 (inclusief huidige aanvraag) toen het paspoort niet meer geldig was). Verwerende partij heeft zijn identiteit steeds aanvaard. Ook bij de aanvraag dd. 28.08.2023 was het paspoort van verzoeker niet meer geldig en werd er noch in de bijlage 19ter, noch in de bijlage 20 met een woord gerept over het niet-geldig paspoort van verzoeker.

(stukken 6 t.e.m. 10)

De identiteit van verzoeker stond dus reeds vast.

Zijn identiteitsgegevens werden bewezen aan de hand van het paspoort (dat bij binnenkomst én de eerste aanvraag gezinshereniging nog geldig was), alsook blijken deze uit de huwelijksakte, die intussen in de Belgische rechtsorde werd erkend.

Verwerende partij heeft dus initieel nooit aan de identiteit van verzoeker getwijfeld; Sinds zijn binnenkomst en eerste aanvraag gezinshereniging heeft verzoeker zich in België gevestigd en is hij niet meer teruggekeerd naar Turkije.

Uit de samenlezing van de stukken en het administratief dossier van verwerende partij zelf, blijkt een bewezen identiteit in de zin van artikel 52, §2, 1° van het Vreemdelingen-KB.

In casu heeft verzoeker bij opstart van onderliggende aanvraag (o.a.) een vervallen paspoort voorgelegd, zoals verwerende partij ook erkent in de bestreden beslissing. Op grond van artikel 47 van het Vreemdelingen-KB kan dergelijk document wel degelijk aanvaard worden als bewijs, zoals hieronder zal blijken.

8.

In bovengenoemde zin kan verwezen worden naar recente rechtspraak van Uw Raad (het ging om een zeer gelijkaardige situatie – gezinshereniging met Belgische wettelijk samenwonende partner – RvV 19 juli 2024, nr. 310 323):

“Het weze herhaald dat artikel 52, § 2, 1° van het Vreemdelingenbesluit het bewijs van identiteit vereist “overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet”. Zoals hiervoor reeds is gebleken is artikel 41 van de Vreemdelingenwet thans opgebouwd uit vier paragrafen, zodat de verwijzing naar artikel 41, tweede lid van de wet, door een onzorgvuldigheid van de regelgever, niet langer accuraat is. Ter zake moet het volgende worden vastgesteld:

Op het ogenblik dat artikel 40bis, § 4 van de Vreemdelingenwet werd ingevoegd bij artikel 20 van de wet van 25 april 2007 tot wijziging van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 10 mei 2007), werd eveneens, bij artikel 22 van de voormelde wet, artikel 41, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat handelt over de binnenkomst van derdelander-familieleden van een burger van de Unie, vervangen als volgt: “De familieleden van de burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, moeten houder zijn van de documenten die krachtens artikel 2 vereist zijn, dan wel op een andere wijze laten vaststellen of bewijzen dat ze het recht van vrij verkeer en verblijf genieten. Indien de betrokken familieleden houder zijn van een verblijfskaart, verstrekt op basis van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, zijn zij vrijgesteld van de visumplicht.”

De voorbereidende werkzaamheden (Parl.St. Kamer 2006-2007, nr. 51/2845/1) bij de voormelde wet van 25 april 2007 luiden wat betreft artikel 41 van de Vreemdelingenwet als volgt:

“Dit artikel wijzigt artikel 41 van de vreemdelingenwet, dat het recht op binnenkomst reglementeert. In vergelijking met het oude artikel 41 wordt toegevoegd dat de burgers van de Unie en hun familieleden eveneens recht op binnenkomst hebben indien zij niet de nodige binnenkomstdocumenten hebben, maar op een andere wijze laten vaststellen of bewijzen dat zij het recht van vrij verkeer en verblijf genieten.

[...]

Het nieuwe vierde lid van artikel 41 voorziet de mogelijkheid om een administratieve boete op te leggen aan de burger van de Unie of zijn familielid die de vereiste documenten voor de binnenkomst niet overlegt, wetende dat het eerste en het tweede lid hem toestaan om zijn identiteit en/of zijn nationaliteit met andere middelen te bewijzen.”

Bij wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 5 mei 2014) wordt artikel 41, tweede lid van de Vreemdelingenwet vervangen door artikel 41, § 2 van de Vreemdelingenwet. Dit luidde als volgt:

“Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad van 15 maart 2001 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld.

De Koning bepaalt de nadere regels van de afgifte van het visum.

Het bezit van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie of van een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, stelt het familielid vrij van de verplichting het inreisvisum bedoeld in het eerste lid te verkrijgen.

Als het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn teruggrijping over te gaan, in de gelegenheid binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.”

Artikel 40bis, § 4 van de Vreemdelingenwet werd niet aangepast aan deze wetswijziging en bleef verwijzen naar artikel 41, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waardoor moet worden aangenomen dat wordt verwezen naar de gehele § 2 van artikel 41 van de Vreemdelingenwet.

Bij wet van 8 mei 2019 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 9 juli 2019) wordt artikel 41, § 2 van de Vreemdelingenwet nogmaals gewijzigd. Dit resulteerde in de huidige wettekst, zoals deze hierboven is weergegeven. Luidens de voorbereidende werkzaamheden (Parl.St. Kamer 2018-2019, nr. 54/3618/1) zijn de wijzigingen van louter juridisch-technische aard.

Naar aanleiding van deze laatste wetswijzing werd andermaal geen aanpassing doorgevoerd aan artikel 40bis, § 4 van de Vreemdelingenwet. Dit blijft verwijzen naar artikel 41, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarvan – zoals hierboven reeds werd geduid – moet worden aangenomen dat dit verwijst naar de gehele § 2 van dit huidige wetsartikel. Hetzelfde kan trouwens worden aangenomen voor wat betreft de verwijzing in huidige artikel 52, § 2, 1° van het Vreemdelingenbesluit naar “artikel 41, tweede lid” van de Vreemdelingenwet. Artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit, waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert, bepaalt als volgt:

“§ 1. De met grenscontrole belaste overheden verlenen overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet, toegang tot het grondgebied aan het familielid van een burger van de Unie dat geen burger van de Unie is, en dat geen houder is van de documenten die krachtens artikel 2 van de wet vereist zijn, op overmaking van een van de volgende documenten :

1° een, al dan niet geldig, nationaal paspoort of identiteitskaart, of

2° een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of

3° een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie verstrekt op basis van artikel 20 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of

4° enig ander bewijs van de identiteit en nationaliteit van de betrokkene.

Indien het familielid is vrijgesteld van de visumplicht, wordt hem een bijzonder doorlaatbewijs afgegeven, overeenkomstig het model van bijlage 10quater. Indien het familielid onderworpen is aan de visumplicht, ontvangt hij een visum, of, indien de betrokkene geen geldig paspoort heeft, een visumverklaring met een geldigheidsduur van 3 maanden. In het geval vermeld onder 4°, wordt de beslissing genomen door de minister of zijn gemachtigde § 2. Indien het familielid niet de in artikel 2 van de wet of § 1 vermelde documenten overmaakt, wordt hij door de met grenscontrole belaste overheden teruggedreven. De beslissing tot terugdrijving wordt ter kennis gebracht door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 11.”

Naar analogie met wat hierboven werd uiteengezet over de verwijzing in artikel 40bis, § 4 van de Vreemdelingenwet naar “de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde” moet worden aangenomen dat de verwijzing in artikel 52, § 2 van het Vreemdelingenbesluit naar “het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid van de wet” slaat op de gehele § 2 van het huidige artikel 41 van de Vreemdelingenwet. Hetzelfde geldt voor artikel 47, § 1 van het Vreemdelingenbesluit. Het moet dus in beginsel gaan om een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, is voorzien van een geldig inreisvisum, maar bij ontbreken van deze documenten kan het ook gaan om enig ander bewijs van de identiteit en nationaliteit van de betrokkene. De Raad stelt vast dat de verwerende partij niet betwist dat verzoeker bij zijn aanvraag meerdere documenten had bijgebracht om zijn identiteit aan te tonen. Gelet op een samenlezing van de hierboven aangehaalde bepalingen, kan de Raad verzoeker volgen waar hij betoogt dat het standpunt van de verwerende partij dat hij het bewijs van zijn identiteit conform zoals opgelegd door artikel 52, § 2, 1° van het Vreemdelingenbesluit enkel zou kunnen leveren aan de hand van een geldig paspoort niet deugdelijk is. Het standpunt van de verwerende partij doet daar, gelet op het voorgaande, geen afbreuk aan. Het tweede middelonderdeel is gegrond en leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing.”

Of ook (gezinshereniging met Belgische echtgenote - RvV 17 juni 2024, nr. 308 378):

“Het bepaalde in artikel 52, § 2, 1° van het Vreemdelingenbesluit werd ingevoerd bij koninklijk besluit van 7 mei 2008 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 13 mei 2008, inwerkingtreding op 1 juni 2008). Het werd sindsdien niet gewijzigd.

Het ‘artikel 41, tweede lid’ van de Vreemdelingenwet waarnaar wordt verwezen, luidde bij de invoering van de voormelde bepaling in het Vreemdelingenbesluit als volgt:

“De familieleden van de burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, moeten houder zijn van de documenten die krachtens artikel 2 vereist zijn, dan wel op een andere wijze laten vaststellen of bewijzen dat ze het recht van vrij verkeer en verblijf genieten. Indien de betrokken familieleden houder zijn van een verblijfskaart, verstrekt op basis van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, zijn zij vrijgesteld van de visumplicht.”

Bij wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 5 mei 2014) wordt artikel 41, tweede lid vervangen door het huidige artikel 41, § 2 van de Vreemdelingenwet. Hierin werd ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing bepaald als volgt:

“Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad van 15 maart 2001 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld.

De Koning bepaalt de nadere regels van de afgifte van het visum.

Het bezit van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie of van een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van de Richtlijn 2004/38/EG van het

Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, stelt het familielid vrij van de verplichting het inreisvisum bedoeld in het eerste lid te verkrijgen.

Als het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn teruggrijping over te gaan, in de gelegenheid binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.”

Het bepaalde in artikel 52, § 2 van het Vreemdelingenbesluit werd niet aangepast aan deze wetswijziging, waardoor moet worden aangenomen dat in deze bepaling van het Vreemdelingenbesluit wordt verwezen naar de gehele § 2 van huidig artikel 41 van de Vreemdelingenwet.

Hetzelfde geldt bovendien voor artikel 47, § 1 van het Vreemdelingenbesluit, dat stelt als volgt:

“De met grenscontrole belaste overheden verlenen overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet, toegang tot het grondgebied aan het familielid van een burger van de Unie dat geen burger van de Unie is, en dat geen houder is van de documenten die krachtens artikel 2 van de wet vereist zijn, op overmaking van een van de volgende documenten:

1° een, al dan niet geldig, nationaal paspoort of identiteitskaart, of

2° een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of

3° een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie verstrekt op basis van artikel 20 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of

4° enig ander bewijs van de identiteit en nationaliteit van de betrokkene.

Indien het familielid is vrijgesteld van de visumplicht, wordt hem een bijzonder doorlaatbewijs afgegeven, overeenkomstig het model van bijlage 10quater.

Indien het familielid onderworpen is aan de visumplicht, ontvangt hij een visum, of, indien de betrokkene geen geldig paspoort heeft, een visumverklaring met een geldigheidsduur van 3 maanden.

In het geval vermeld onder 4°, wordt de beslissing genomen door de minister of zijn gemachtigde.”

Zoals reeds werd aangegeven, moet worden aangenomen dat de verwijzing in artikel 52, § 2 van het Vreemdelingenbesluit naar “het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet” slaat op de gehele § 2 van het huidige artikel 41 van de Vreemdelingenwet. Het moet dus in beginsel gaan om een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, is voorzien van een geldig inreisvisum, maar bij ontbreken van deze documenten kan het ook gaan om andere documenten die toelaten vast te stellen of te bewijzen dat de betrokkene het recht op vrij verkeer en verblijf geniet. Wat onder deze andere documenten kan worden verstaan, wordt verduidelijkt in artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit. Zelfs al volgt uit de voormelde reglementaire bepalingen dat niet noodzakelijk een geldig paspoort is vereist, moet er in alle geval wel sprake zijn van een bewijs dat de identiteit en nationaliteit van de betrokkene duidelijk vaststelt.

Verzoekster legde bij haar aanvraag een vervallen paspoort van de Filipijnen voor. De verwerende partij betwist in de bestreden beslissing niet dat de identiteit van de verzoekende partij hieruit niet zou blijken, maar wijst de aanvraag af louter omdat het door de verzoekende partij voorgelegde paspoort vervallen is.

De verzoekende partij maakt met haar betoog aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze en in strijd met de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, en voormelde bepalingen tot de bestreden beslissing is gekomen.

Het betoog van de verwerende partij in de nota met opmerkingen doet hieraan niets af.

Het enig middel is in de besproken mate gegrond.”

9.

Er is aldus sprake van een schending en foutieve toepassing door verwerende partij van de hierboven besproken wetsartikelen, doch ook een schending van het materieel motiverings-, het zorgvuldigheids- en het rechtszekerheidsbeginsel, door de onderhavige aanvraag gezinshereniging louter te gaan afwijzen doordat het voorgelegde paspoort van verzoeker thans niet meer geldig is, daar waar:

1) zijn identiteit voldoende bewezen is;

2) zijn paspoort wél geldig was bij binnenkomst en de eerste aanvraag gezinshereniging;

3) er dus terecht door verwerende partij nooit aan zijn identiteit an sich getwijfeld werd;

4) bij huidige aanvraag nog steeds een (vervallen) paspoort + huwelijksakte ter bewijs van de identiteit werd voorgelegd.

Het middel is om alle bovengenoemde redenen gegrond.”

2.2.De verwerende partij repliceert als volgt in de nota met opmerkingen:

“(..)

1. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de bestreden beslissing wordt duidelijk het determinerende motief aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De Raad van State heeft echter geoordeeld dat het zorgvuldigheidsbeginsel geen beginsel is dat op zich een middel kan gronden.

Het gegeven dat verzoeker het niet eens is met de redenering van verwerende partij doet geen afbreuk aan de afdoende en pertinente motivering van de beslissing.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

De motivering die aan de basis ligt van de bestreden beslissing vindt tevens steun in de aan Uw Raad voorgelegde stukken, zodat geen schending van de materiële motiveringsplicht blijkt.

In casu geeft de motivatie van de beslissing aan dat verwerende partij op gedetailleerde en uitgebreide wijze de belangrijkste elementen opgeworpen in de gezinsherenigingsaanvraag van verzoeker met zijn Belgische echtgenote heeft onderzocht, en afdoend en adequaat de motieven heeft uiteengezet.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat er in de bestreden beslissing de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan de beslissing is genomen om het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren. In de akte wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker heeft een aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart in functie van zijn Belgische echtgenote ingediend. Het blijkt niet en verzoeker geeft ook niet aan dat deze gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer. Verzoeker legt een paspoort voor, afgeleverd door de Republiek Turkije en met geldigheid van 25/01/2021 tot 25/01/2023.

Derhalve is artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet van toepassing.

Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"[...] De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in §1: 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 2°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen;"

Artikel 52 van de Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

"§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken :

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;"

Artikel 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Wordt toegelaten het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder is :

1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit;

2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, (...)"

Artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet voorziet dat "de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen" een recht op verblijf van meer dan drie maanden kunnen laten gelden indien aan bepaalde voorwaarden is voldaan. Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet verwijst naar "de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven." Artikel 40bis, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet stelt daarnaast duidelijk dat opdat de in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie, die zelf geen burger van de Unie zijn een recht op verblijf van meer dan drie

maanden zouden kunnen laten gelden zij de in artikel 41 van de Vreemdelingenwet bedoelde voorwaarde "moeten" vervullen. Artikel 41, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat "het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EU)

2018/1806 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld."

Uit een gezamenlijke lezing van de artikelen 40ter iuncto 40bis en 41 van de Vreemdelingenwet blijkt dus dat een derdelander die een recht op verblijf in functie van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht op vrij verkeer wil laten gelden een geldig paspoort moet voorleggen.

Dit wordt nogmaals bevestigd in artikel 52, § 2, 1° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 dat luidt als volgt: "§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken : 1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;"

Het staat niet ter discussie dat verzoeker bij het indienen van hun aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie een vervallen paspoort heeft voorgelegd.

Nu de wet duidelijk voorziet dat een geldig paspoort moet worden voorgelegd en niet blijkt dat verzoeker enig document voorlegde dat toelaat zijn identiteit vast te stellen, kan hij ook niet worden gevolgd in zijn stelling dat verweerder had moeten aangeven waarom hij alle neergelegde stukken samen niet beschouwde als bewijs van haar identiteit.

Verder moet worden benadrukt dat verzoekers niet dienstig kunnen verwijzen naar de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) inzake de toepassing van het Unierecht. In casu is het Unierecht niet van toepassing. De bestreden beslissing is immers een antwoord op een aanvraag van verzoekster om een in België verblijvend Belgisch onderdaan te mogen vervoegen.

Verzoeker kan zich begeven naar zijn ambassade om een paspoort aan te vragen. Verzoeker bewijst niet dat er sprake is van een overmachtssituatie waarbij hij geen nieuwe internationaal paspoort zou kunnen bekomen.

De uiteenzetting van verzoekers laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt."

2.3. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.4. Zoals blijkt uit de gegevens van het administratief dossier heeft verzoekende partij op 7 juni 2024 voor de derde keer gezinshereniging aangevraagd met haar Belgische echtgenote, dit overeenkomstig het op het moment van het treffen van de bestreden beslissing als volgt luidend artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet):

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in § 1:

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 2°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen;
(..)"

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° en § 4, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt:

"Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

(..)

§ 4.

De in § 2 bedoelde familieleden, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden mits zij, al naar gelang het geval, voldoen aan de in artikel 41, §§ 1 of 2, bedoelde voorwaarden.

(..)"

Artikel 52, §2, 1° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) waarnaar in de bestreden beslissing tevens wordt verwezen, luidt:

“Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:

*1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;.
(..)”*

Artikel 41 van de Vreemdelingenwet, waarnaar in voormelde artikelen wordt verwezen, luidt als volgt:

“§ 1.

Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de burger van de Unie op voorlegging van een geldige identiteitskaart of een geldig paspoort, of indien hij op een andere wijze kan laten vaststellen of bewijzen dat hij het recht van vrij verkeer en verblijf geniet.

Als de burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn terugdrijving over te gaan in de gelegenheid om binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op een andere wijze te laten vaststellen dat hij het recht van vrij verkeer en verblijf geniet.

§ 2.

Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EU) 2018/1806 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld.

De Koning bepaalt de nadere regels van de afgifte van het visum.

Het bezit van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie of van een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, stelt het familielid vrij van de verplichting het inreisvisum bedoeld in het eerste lid te verkrijgen.

Als het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn terugdrijving over te gaan, in de gelegenheid binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.

§ 3.

De houder van een identiteitskaart of van een paspoort afgegeven door de Belgische overheden, wordt zonder formaliteit tot het grondgebied van het Rijk toegelaten, zelfs wanneer zijn nationaliteit wordt betwist of wanneer dit document vervallen is.

§ 4.

Indien de burger van de Unie niet in het bezit is van een geldige identiteitskaart of een geldig nationaal paspoort, of indien het familielid van de burger van de Unie, dat geen burger van de Unie is, niet in het bezit is van een geldig nationaal paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de voormelde Verordening (EU) 2018/1806, kan de minister of zijn gemachtigde hem een administratieve geldboete van 200 euro opleggen. Deze geldboete wordt geïnd overeenkomstig artikel 42octies.”

De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing, met verwijzing naar artikel 52, § 2 van het Vreemdelingenbesluit en artikel 41, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dat verzoekende partij een vervallen paspoort heeft voorgelegd hetgeen aldus geen geldig paspoort is en zonder een kopie van een geldig paspoort de identiteit van verzoekende partij niet vaststaat zodat het verblijf dient geweigerd te worden.

Verzoekende partij werpt hier tegen op dat er geen wettelijke vereiste is om een geldig paspoort voor te leggen. Zij wijst er verder op dat het reeds haar derde aanvraag is en dat zij op geldige wijze het Schengengrondgebied is binnengekomen met een geldig paspoort en geldig inreisvisum. Bij haar vorige aanvragen was het paspoort ook nog geldig. Toen werd steeds haar identiteit aanvaard door de verwerende partij. Zij wijst erop dat haar identiteit bewezen is via haar paspoort en de huwelijksakte die thans erkend is in de Belgische rechtsorde. Gelet op de samenlezing van de stukken en het administratief dossier heeft zij wel degelijk het bewijs van haar identiteit geleverd.

Gelet op de wetshistoriek inzake artikel 41 van de Vreemdelingenwet wijst de Raad er vooreerst op dat de verwijzing in artikel 52, § 2, 1° van het Vreemdelingenbesluit naar *“artikel 41, tweede lid”* van de

Vreemdelingenwet een vergetelheid van de wetgever betreft om dit artikel mee aan te passen aan de wijzigingen van artikel 41 van de Vreemdelingenwet en gelezen moet worden als een verwijzing naar de gehele paragraaf § 2 van artikel 41 van de Vreemdelingenwet (zie de voorbereidende werken bij de wet van 25 april 2007 tot wijziging van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2006-2007, nr. 51/2845/1, bij de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en bij de wet van 8 mei 2019 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2018-2019, nr.54/3618/1. Uit deze wetshistoriek blijkt dat artikel 41, tweede lid van de Vreemdelingenwet vervangen werd door artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet bij wet van 19 maart 2014 en de laatste wijziging bij wet van 8 mei 2019 slechts van louter juridisch-technische aard waren).

Zoals blijkt uit artikel 41, § 2 van de Vreemdelingenwet moet het dus in beginsel gaan om een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, is voorzien van een geldig inreisvisum, maar bij ontbreken van deze documenten kan het ook gaan om andere documenten die toelaten vast te stellen of te bewijzen dat de betrokkene het recht op vrij verkeer en verblijf geniet. De Raad wijst er daarbij wel op dat, zelfs al volgt uit de voormelde reglementaire bepalingen dat niet noodzakelijk een geldig paspoort is vereist, er in alle geval wel sprake moet zijn van een bewijs dat de identiteit en nationaliteit van de betrokkene duidelijk vaststelt.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij de aanvraag afwijst omdat het paspoort vervallen is sinds 25 januari 2023 en motiveert daarbij dat: “zonder kopie van een geldig paspoort (de) identiteit niet vast(staat)” van verzoekende partij. Evenwel stelt de Raad samen met de verzoekende partij inderdaad vast dat verzoekende partij op geldige wijze het Schengengrondgebied is binnengekomen op 23 mei 2022 met voormeld paspoort nu dit paspoort op dat moment nog geldig was en verzoekende partij tevens in bezit was van een geldig inreisvisum. Verder blijkt dat verzoekende partij, voorafgaand aan huidige aanvraag, twee identieke aanvragen heeft ingediend waarbij zij bij beide aanvragen eveneens voormeld paspoort heeft voorgelegd en waaruit blijkt dat bij de tweede aanvraag op 28 augustus 2023 het voorgelegde paspoort niet meer geldig was. Deze aanvraag werd afgewezen, niet omwille van de onduidelijkheid omtrent de identiteit, maar wel omdat er twijfels waren over de oprechtheid van het huwelijk met de Belgische referentiepersoon en de voorgelegde buitenlandse huwelijksakte niet werd erkend. Zoals de verzoekende partij correct stelt, werd haar huwelijk via vonnis van de familierechtbank van Antwerpen van 8 december 2023 ondertussen erkend. Tevens blijkt dat zij bij haar huidige aanvraag, naast haar vervallen paspoort eveneens nogmaals de huwelijksakte heeft gevoegd. Gelet op de door de verzoekende partij voorgelegde stukken en de antecedenten in onderhavige zaak, maakt de verwerende partij niet duidelijk waarom de identiteit van verzoekende partij *in casu* niet vaststaat, louter omdat haar paspoort vervallen is. In het licht van deze vaststellingen is het kennelijk onredelijk dat de aanvraag van verzoekende partij wordt afgewezen omdat verzoekende partij een vervallen paspoort heeft voorgelegd en te stellen dat zonder geldig paspoort haar identiteit niet vaststaat.

Bijgevolg ligt een schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet *in casu* voor.

Het verweer in de nota met opmerkingen doet, gelet op de bespreking hoger, aan voorgaande geen afbreuk.

2.5. Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Er bestaat aldus geen noodzaak om over te gaan tot de bespreking van de overige middel(en)(onderdelen).

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten van 23 december 2024, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend vijftientig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER